

Příběhy našich sousedů – p. Vlasta Černíková, Pardubice

ZŠ Pardubice, Benešovo náměstí 590

Zpracovali: Stela Grbavčicová, Adam Chovanec, Karolína Jičínská, Natálie Lopatová, Matouš Klejch

Příběh temperamentní, energické a silné ženy Vlasty Černíkové začíná v prosinci 1939 za přítomnosti německého gestapa, které následně odvedlo jejího dědečka do koncentračního tábora. Jako malá prožila i bombardování dnešního Parama.

Jenom se pamatuju na to, že někde v zahradě v Sezemicích v nějakém rodinném domku byla prohloubená jámka do země. Úplně obyčejná díra dva metry hluboká s nějakým deklem dřevěným. Tam všichni brečeli, že jo, byli celý vyděšený z těch dospělejch. A já jsem viděla jenom velikou záři ohnivou směrem nad Pardubicema a to byl vlastně ten hlavní nálet, kterej byl na Ramovku.

Pro paní Černíkovou byla velkým vzorem její babička, kterou velmi milovala. Vychovávala ji už v útlém věku, protože její rodiče měli moc práce v rodinném podniku.

Za doby komunismu byla rodina Černíkových často perzekuovaná. Několikrát uvěznil i jejího otce.

Věznilo se za komunistů za nic. Zkrátka aby nám mohli sebrat majetek, tak ho dali do vězení. Tak zkrátka byl dva a půl roku nejdříve v té době můj maturity pryč a potom v době máho sňatku. Takže byl dvakrát vězněn, jednou rok a půl a jednou dva a půl roku.

Maminku vyhodili ze zaměstnání a rodina neměla žádné příjmy. Komunisté zasáhli i do vzdělání paní Vlasty a změnili tak představy o jejím budoucím životě.

Oni mě chtěli potrestat. Potrestali mě tím, že v den tý maturity ráno v osm hodin mě pozvali do té ředitelny, tam komunistický svazáci, který mě zkoušeli. Takhle jako teď tady sedíte, tak oni seděli a ptali se mě jako, jak smýšlím s režimem a tak dále, no já jsem koktala, že jo, protože na takovou věc nejste připraveni. V hlavě máte účetnictví a otázky k maturitě a vůbec ne, že se mě nějaký kluci tam ptali na nějaký voloviny.

Po zdrcujícím rozhovoru s komunistickými svazáky jí bylo přiděleno několik manuálních prací. Některé byly fyzicky i psychicky náročné. Pracovala třeba v zahradnictví, čistírně a taky v krematoriu.

Tam jsem nebyla, zaplať pán bůh, moc dlouho, tam jsem byla jenom na nějakou výpomoc. A to je zas nepříjemná záležitost pro mladýho člověka. Mně bylo tehdy devatenáct nebo kolik, nebo osmnáct a mě tam zavřeli, jsem tam musela lifrovat ty rakve se starejma funebrákama s odpuštěním.

I po několika nešťastných událostech se na paní Černíkovou usmálo štěstí. Na tanečním kroužku se poznala s Otakarem Černíkem, za kterého se následně v roce 1959 provdala. Po třech letech manželství se jim narodil syn Ota.

Před porodem to nebylo lehké. Manžel byl vyslán na služební cestu a paní Vlasta ležela sama v malém nemocničním pokoji, který vypadal spíš jako kopka. Po 14 dnech v nemocnici jí píchli takzvanou „provokačku“ a vzali ji na porodní sál.

Bylo 16. května. To byla doba maturity zdravotních sester, který dělaly porodní asistentky a mě vzali na porodní sál tam a teď jsem tam ležela v těch bolestech a teď se takhle dívám směrem k těm dveřím a u těch dveří ne přímo u mého lůžka stála maturitní komise, která se skládala z těchletých lidí, vo kterejch jsem už mluvila.

V životě byla paní Černíková velmi aktivní. Založila úspěšnou firmu COPYS a s manželem se věnovali sportu. Hráli tenis a závodně tancovali. Oba rádi cestují a i po 65 letech manželství si užívají života, co to jde. Životním motem paní Černíkové je nikdy se nevzdávat a být optimistický.

Záleží na tom, jak se člověk v životě staví k tomu, jestli aktivně nebo pasivně. A když je někdo mimoň, tak nemá šanci.